

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 706

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 181 din 26 mai 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și alin. (2 ¹) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar	2–4	1.447. — Ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 411/2016 privind publicarea acceptării amendamentelor la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.380(94) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 noiembrie 2014.....	13
Decizia nr. 288 din 9 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal și ale art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969.....	4–6	1.448. — Ordin al ministrului transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 917/2013 pentru publicarea acceptării Rezoluției A.761(18) — Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutelor de salvare gonflabile, adoptată la 4 noiembrie 1993, precum și a Rezoluției MSC.55(66) — Adoptarea amendamentelor la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutelor de salvare gonflabile [Rezoluția A.761(18)], adoptată la 30 mai 1996 de către Comitetul de siguranță maritimă al Organizației Maritime Internaționale, și stabilirea unor măsuri de aplicare a acestora	14–16
Decizia nr. 319 din 9 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	7–8		
Decizia nr. 426 din 23 iunie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) și alin. (5) din Codul de procedură penală	9–11		
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
606. — Hotărâre privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de produse și acordarea acestora, cu titlu gratuit, Ministerului Apărării Naționale — Spitalul Clinic Militar de Urgență „Dr. Victor Popescu” Timișoara	12		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 181

din 26 mai 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, excepție ridicată de Societatea VIOSON PRODCOMIMPEX — S.R.L., cu sediul în municipiul Brașov, în Dosarul nr. 14.759/197/2015 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 365D/2018.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă, iar în subsidiar, ca neîntemeiată, context în care apreciază că reglementarea criticată îndeplinește cerințele și exigențele Legii fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 11 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 14.759/197/2015, **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea VIOSON PRODCOMIMPEX — S.R.L., cu sediul în municipiul Brașov, în contradictoriu cu Fabrica de Scule Râșnov — S.A. într-o cauză având ca obiect pretenții.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține, în esență, că prevederile art. 3 alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), deoarece, dacă se realizează o analogie asupra faptului că persoanele

juridice, inclusiv profesioniștii, ar trebui să beneficieze de același tratament ca justițiabilii, acestora ar trebui să li se aplice prevederile art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, și nu cele ale art. 3 alin. (2¹) din același act normativ.

6. Autoarea excepției invocă, de asemenea, și neconstituționalitatea art. 3 alin. (1) din același act normativ, care este o normă de trimitere, și susține că aceste prevederi de lege, care reglementează posibilitatea stabilirii unui nivel al ratei dobânzii de referință în temeiul hotărârilor Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României, contravin dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, care consacra principiul separației puterilor în stat, în sensul că numai Parlamentul este unica autoritatea legiuitoare a țării și, prin excepție, Guvernul. În situația de față, însă, Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României i se permite să facă derogări de la lege, autoarea excepției sesizând faptul că nivelul ratei dobânzii de referință a fost stabilit prin Circulara nr. 17 din 6 mai 2015, deci nici măcar prin hotărâre.

7. **Tribunalul Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal** apreciază ca fiind neîntemeiate criticile formulate de autoarea excepției de neconstituționalitate, iar în acest sens învederează faptul că politica monetară a statului român este făcută prin Banca Națională a României.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 3 alin. (1) și alin. (2¹) din capitolul I intitulat *Dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești* cuprins în Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 607 din 29 august 2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 183 din 21 martie 2012, cu completările ulterioare. Prevederile criticate au următorul conținut normativ:

— Art. 3 alin. (1): „*Rata dobânzii legale remuneratorii se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, care este rata dobânzii de politică monetară stabilită prin hotărâre a Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României.*” [...]

(21) *În raporturile dintre profesioniști și între aceștia și autoritățile contractante, dobânda legală penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 8 puncte procentuale.*”

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste prevederi contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1), care prevăd că „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”, și ale alin. (2), potrivit cărora „*Nimeni nu este mai presus de lege*”, precum și celor ale art. 61 alin. (1), potrivit cărora „*Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.*”

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Banca Națională a României reprezintă o instituție publică independentă investită de legiuitor cu atribuții și prerogative privind controlul și supravegherea activității bancare în România și a instituțiilor de credit care desfășoară a astfel de activitate. Este, de asemenea, autoritatea care se preocupă de politica monetară a statului și de politica de curs de schimb și regim valutar, exercită operațiuni cu aur și active externe, ține contul curent al Trezoreriei Statului etc., iar pentru îndeplinirea sarcinilor și competențelor mai sus evocate, Banca Națională a României este îndrituită să emită reglementări prin care activitatea bancară este permanent adaptată la schimbările intervenite în domeniul bancar pe piața europeană.

14. În conformitate cu art. 48 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 30 iunie 2004, această instituție emite regulamente, ordine, norme și circulare, pentru a pune în aplicare și a impune respectarea prevederilor legale. De asemenea, în conformitate cu art. 35 din actul normativ precitat, guvernatorul Băncii Naționale a României emite ordine și decizii și dispune măsuri pentru executarea dispozițiilor legale, a hotărârilor consiliului de administrație, precum și a altor reglementări privind Banca Națională a României.

15. Reglementările Băncii Naționale a României au caracter obligatoriu pentru persoanele juridice publice și private, precum și pentru persoanele fizice, și includ: a) regulamente, norme, circulare și alte acte cu caracter general, emise în aplicarea legii, obligatorii pentru una sau mai multe categorii de instituții de credit; b) ordine emise în aplicarea legii sau a unei reglementări, obligatorii pentru una sau mai multe instituții de credit. Reglementările secundare, date în aplicarea dispozițiilor legale în domeniu, constituie o necesitate a dezvoltării cadrului legal în materie, reglementările Băncii Naționale a României reprezentând norme specifice ce provin de la autoritatea în domeniu, singura în măsură să contribuie la adecvarea cadrului juridic într-un domeniu pe care îl gestionează. Actele normative ale Băncii Naționale a României își produc efectele juridice în sfera financiar-bancară și sunt emise în baza legii și în vederea executării legii.

16. Raportat la criticile formulate, Curtea reține că, potrivit art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, părțile sunt libere să stabilească, în convenții, rata dobânzii atât pentru restituirea unui împrumut al unei sume de bani, cât și pentru întârzierea la plata unei obligații bănești. Dobânda datorată de debitorul obligației de a da o sumă de bani

la un anumit termen, calculată pentru perioada anterioară împlinirii termenului scadenței obligației, este denumită dobândă remuneratorie, iar dobânda datorată de debitorul obligației bănești pentru neîndeplinire obligației respective la scadență este denumită dobândă penalizatoare. Prin *dobândă* se înțelege nu numai sumele socotite în bani cu acest titlu, ci și alte prestații, sub orice titlu sau denumire, la care debitorul se obligă drept echivalent al folosinței capitalului.

17. Din examinarea actelor dosarului, Curtea constată că, în realitate, autoarea excepției de neconstituționalitate consideră că instanța de fond a aplicat „*in mod tendențios*” prevederile Ordonanței Guvernului nr. 13/2011, obligând societatea la plata unor dobânzi penalizatoare, deși în cauză este vorba, în opinia sa, de dobânzi contractuale, context în care susține că instanța de judecată a făcut o aplicare greșită a normelor substanțiale de drept civil. Susține, de asemenea, că persoanele juridice, inclusiv profesioniștii, ar trebui să beneficieze de același tratament ca persoanele fizice, iar raportat la speță, consideră că ar trebui să li se aplice prevederile art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, potrivit cărora rata dobânzii legale penalizatoare se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință plus 4 puncte procentuale, și nu cele ale art. 3 alin. (21) din același act normativ.

18. Or, analizând criticile formulate, Curtea constată că argumentele invocate de autoarea excepției nu privesc vicii de neconstituționalitate intrinsecă ale reglementării criticate, ci au în vedere, de fapt, modalitatea de interpretare și aplicare a legii de către instanța de judecată, ceea ce, potrivit jurisprudenței constante a instanței de contencios constituțional, excedează competenței Curții Constituționale.

19. Tot din perspectiva criticilor formulate, Curtea observă că art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 prevede că rata dobânzii legale remuneratorii se stabilește la nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României, care este rata dobânzii de politică monetară stabilită prin hotărâre a Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României. Curtea reține că rata dobânzii de politică monetară reprezintă rata dobânzii utilizată pentru principalele operațiuni de piață monetară ale Băncii Naționale a României și este o parte a politicii monetare a Băncii Naționale a României. În acest context, autoarea susține că prin aceste prevederi de lege, care reglementează posibilitatea stabilirii unui nivel al ratei dobânzii de referință prin hotărâri ale Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României, se încalcă dispozițiile art. 61 alin. (1) din Constituție, care statuează că Parlamentul este unica autoritatea legiuitoare a țării și, prin excepție, Guvernul. De altfel, în opinia autoarei excepției, Consiliul de administrație al Băncii Naționale a României a derogat chiar și de la art. 3 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011, în sensul că nu a stabilit nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României prin hotărâre, ci printr-un act subsecvent, și anume prin Circulara nr. 17 din 6 mai 2015.

20. Curtea observă că așa cum reiese din preambulul Circularii nr. 17 din 6 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 316 din 8 mai 2015, având în vedere prevederile Ordonanței Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu completările ulterioare, cele ale Legii nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României, precum și hotărârea Consiliului de administrație al Băncii Naționale a României din data de 6 mai 2015, Banca Națională a României a hotărât că, începând cu data de 7 mai 2015, nivelul ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României este de 1,75% pe an.

21. Or, în acest context, Curtea reține că circulara reprezintă o reglementare specifică dată în aplicarea dispozițiilor legilor în acest domeniu special, aspect ce se circumscrie modalității de reglementare a actelor normative pe care Banca Națională a

României este abilitată să le elaboreze, ținând seama de obiectivul fundamental și atribuțiile acestei instituții, astfel cum acestea sunt prevăzute în art. 2 din Legea nr. 312/2004 privind Statutul Băncii Naționale a României.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3 alin. (1) și alin. (2¹) din Ordonanța Guvernului nr. 13/2011 privind dobânda legală remuneratorie și penalizatoare pentru obligații bănești, precum și pentru reglementarea unor măsuri financiar-fiscale în domeniul bancar, excepție ridicată de Societatea VIOSON PRODCOMIMPEX — S.R.L., cu sediul în municipiul Brașov, în Dosarul nr. 14.759/197/2015 al Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Brașov — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 26 mai 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 288

din 9 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal și ale art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia-Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal și ale art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969, excepție ridicată de Ana Aura Deleanu în Dosarul nr. 408/2/2018 (174/2018) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 934D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, invocând Decizia nr. 278 din 23 aprilie 2019, solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 12 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 408/2/2018 (174/2018), **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal și ale art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969**, excepție ridicată de Ana Aura Deleanu într-o cauză penală.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia apreciază că legea penală trebuie să fie clară, precisă, predictibilă și de natură să permită celor cărora li se adresează să-și adapteze comportamentul astfel încât să evite încălcarea legii, respectiv să le permită să își asume în mod conștient consecințele încălcării legii.

6. Invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la cerințele care privesc calitatea legii, spre exemplu Hotărârea din 29 martie 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru*

împotriva României. Arată că instanța europeană a statuat constant că legea trebuie să fie clară, accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale, ceea ce înseamnă că ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului. Apreciază că jurisprudența Curții Constituționale în materia clarității și previzibilității legii este similară cu cea a instanței europene.

7. În acest context, apreciază că dispozițiile criticate sunt lipsite de claritate, sunt echivoce, fiind susceptibile de interpretări arbitrare, precum în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, unde practicianului în insolvență i s-a atribuit calitatea de funcționar public. Calitatea de subiect activ al unei infracțiuni, aspect ce ține de incriminarea penală a faptelor prin lege, potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, nu poate fi dedusă prin interpretare, ea trebuie să rezulte din legea însăși. Uneori efortul de suplinire a lacunelor sau a imperfecțiunilor legislative poate conduce la o depășire a competențelor instanțelor judecătorești. Astfel, Curtea Constituțională a constatat că din cauza lipsei de claritate a textului criticat, judecătorul este constrâns să stabilească el însuși, pe cale jurisprudențială, în afara legii, adică substituindu-se legiuitorului, regulile necesare, încălcând dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție privind separația puterilor în stat.

8. Așa fiind, autoarea excepției apreciază că cele două texte criticate sunt neconstituționale în măsura în care calitatea de funcționar public a subiectului unei infracțiuni este stabilită pe baza acestora, respectiv pe baza interpretării lor de către judecător, care, spre a concluziona cu privire la calitatea de funcționar public a unei persoane, trebuie să adauge el însuși atât la legea generală, cât și la legea care reglementează profesia de practician în insolvență.

9. Repererele constituționale impun ca noțiunea de „funcționar public” prevăzută de Codul penal să aibă un regim unic, clar, previzibil și accesibil, ceea ce nu este respectat de dispozițiile penale criticate. În acest context, indică deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate în cadrul dezlegării unor chestiuni de drept în materie penală prin care aceasta s-a pronunțat asupra calității de funcționar public a unor categorii profesionale, precum medicii, funcționarii bancari etc. Apreciază că instanța supremă, prin deciziile pronunțate, a modificat dispozițiile criticate, încălcând principiul separației puterilor în stat, precum și cerințele constituționale ce rezultă din prevederile art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală. Calificarea unei persoane ca funcționar public trebuie să fie expres prevăzută de lege, iar nu dedusă din interpretări ale instanțelor de judecată, astfel încât persoanele în cauză să înțeleagă legea înainte de a fi trimise în judecată, nu în timpul judecății.

10. **Curtea de Apel București — Secția a II-a penală** nu și-a exprimat opinia referitor la excepția de neconstituționalitate.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal și ale art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969, cu următorul cuprins:

— Art. 175 alin. (2) din Codul penal: *„De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.”;*

— Art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969: *„Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.”*

— Dispozițiile art. 145 din Codul penal din 1969 au următorul cuprins: *„Prin termenul «public» se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”*

15. Autoarea excepției apreciază că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (3), potrivit căruia România este stat de drept, art. 1 alin. (4) referitor la separația și echilibrul puterilor în cadrul democrației constituționale, art. 1 alin. (5) referitor la principiul clarității și previzibilității legii, art. 11 alin. (1) referitor la dreptul internațional și dreptul intern, art. 20 alin. (1) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (3) referitor la dreptul la un proces echitabil, art. 23 alin. (12), potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii, art. 73 alin. (3) lit. h), potrivit căruia prin lege organică se reglementează infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. De asemenea sunt invocate prevederile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 47 alin. (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, Curtea observă că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor criticate, de exemplu, prin Decizia nr. 278 din 23 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 831 din 14 octombrie 2019, Decizia nr. 11 din 14 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 1 aprilie 2016, și Decizia nr. 215 din 17 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 8 august 2018.

17. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că art. 175 din Codul penal reglementează noțiunea de funcționar public în

sensul legii penale, care, conform acestei dispoziții legale, primește un înțeles autonom, diferit de cel din dreptul administrativ, potrivit căruia dobândește calitatea de funcționar public orice persoană numită, în condițiile legii, într-o funcție publică. În acest sens este și Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, prin care instanța de contencios constituțional a reținut că noțiunea de funcționar public, conform legii penale, are un sens mai larg decât cel din domeniul dreptului administrativ, atât datorită caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și datorită faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal. Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, în legea penală, funcționarul este definit exclusiv după criteriul funcției pe care o deține sau, cu alte cuvinte, dacă își exercită activitatea în serviciul unei unități determinate prin legea penală, supus unui anumit statut și regim juridic.

18. Astfel, Curtea a reținut că, potrivit art. 175 alin. (1) din Codul penal, este funcționar public în sensul legii penale persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia. Conform alin. (2) al art. 175 din Codul penal, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, și persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public. Această ultimă subcategorie a funcționarilor publici în sensul legii penale este calificată drept cea a „funcționarilor publici asimilați”.

19. Curtea a constatat că definițiile prevăzute la art. 175 din Codul penal prezintă importanță sub aspectul faptului că funcționarii publici, în sensul legii penale, sunt potențiali subiecți activi ai acelor infracțiuni reglementate în cuprinsul titlului V

„Infracțiuni de corupție și de serviciu” al părții speciale a Codului penal, în cazul cărora ipoteza normei de incriminare prevede în mod expres această calitate. Din această subcategorie fac parte infracțiunile de luare de mită (art. 289), delapidare (art. 295), abuz în serviciu (art. 297), neglijență în serviciu (art. 298), folosirea abuzivă a funcției în scop sexual (art. 299), uzurparea funcției (art. 300), conflictul de interese (art. 301), violarea secretului corespondenței [în varianta agravată, prevăzută la art. 302 alin. (3)] și divulgarea informațiilor secrete de serviciu sau nepublice (art. 304).

20. În ceea ce privește dispozițiile art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969, Curtea reține că a statuat cu numeroase prilejuri în jurisprudența sa, de exemplu, prin Decizia nr. 1.499 din 18 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2011, Decizia nr. 276 din 24 octombrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 832 din 19 noiembrie 2002, și Decizia nr. 828 din 2 octombrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 740 din 1 noiembrie 2007, că noțiunile de „funcționar public” și „funcționar” sunt de nivelul legii, astfel încât intră în competența exclusivă a legiuitorului atât definirea acestor noțiuni, cât și stabilirea răspunderii penale pentru infracțiunile săvârșite de persoanele având această calitate. Este ceea ce vechiul Cod penal, ca lege organică, face prin dispozițiile art. 147, care definesc noțiunile de funcționar public și funcționar și stabilesc infracțiunile săvârșite de aceștia, de exemplu, infracțiunea de luare de mită, prevăzută de art. 254 din vechiul Cod penal. Potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are deplina libertate să stabilească infracțiunile, ceea ce presupune nu numai incriminarea modalității de comitere a acestora, ci și, în anumite situații, circumstanțierea subiectului activ. Altfel spus, noțiunile de „funcționar public” și de „alți funcționari” nu sunt de rang constituțional, definirea și reglementarea statutului acestor categorii de salariați fiind de domeniul legii.

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie, Curtea apreciază că soluția și considerentele mai sus amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ana Aura Deleanu în Dosarul nr. 408/2/2018 (174/2018) al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și constată că dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal și ale art. 147 alin. 1 din Codul penal din 1969 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a II-a penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 9 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 319

din 9 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ionița Cochînțu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Sorin-Ioan-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Dan Victor Banu în Dosarul nr. 4.557/299/2017 al Judecătoriei Buftea — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.570D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens jurisprudența Curții Constituționale în materie. De asemenea, arată că dacă procesul-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții este contestat, instanța de judecată va administra toate probele necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei acestuia.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 5 octombrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.557/299/2017, **Judecătoria Buftea — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Dan Victor Banu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că în materie contravențională operează prezumția de legalitate a procesului-verbal, care dispare în momentul în care petentul formulează plângere împotriva acestuia. Totodată, se arată că din pricina acestei prezumții petentul nu are posibilitatea de a face dovada contrară celor reținute în actul constatator, instituindu-se astfel un dezechilibru procesual cu privire la administrarea probelor, fapt ce determină situarea pe o poziție inferioară a petentului față de organul constatator. Față de acestea, se consideră că prevederile criticate sunt contrare art. 21 din Constituție, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil prin prisma egalității armelor, în măsura în care contestatorului îi revine obligația de a demonstra

că faptele reținute în procesul-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții sunt contrare realității.

6. **Judecătoria Buftea — Secția civilă** opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

7. Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001.

13. Ulterior sesizării Curții Constituționale, dispozițiile art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 au modificate și completate prin Legea nr. 203/2018 privind măsuri de eficientizare a achitării amenzilor contravenționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 25 iulie 2018, păstrându-se, în principiu, soluția legislativă criticată. Însă, având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea urmează a exercita controlul de constituționalitate asupra prevederilor criticate în forma avută la data sesizării, care au următorul cuprins: „(1) *Procesul-verbal de constatare a contravenției va cuprinde în mod obligatoriu: data și locul unde este încheiat; numele, prenumele, calitatea și instituția din care face parte agentul constatator; datele personale din actul de identitate, inclusiv codul numeric personal, ocupația și locul de muncă ale contravenientului; descrierea faptei contravenționale cu indicarea datei, orei și locului în care a fost săvârșită, precum și arătarea tuturor împrejurărilor ce pot servi la aprecierea gravității faptei și la evaluarea eventualelor pagube pricinuite; indicarea actului normativ prin care se stabilește și se sancționează contravenția; indicarea societății de asigurări, în situația în care fapta a avut ca urmare producerea unui accident de circulație; posibilitatea achitării în termen de 48 de ore a jumătate din minimul amenzii prevăzute de actul normativ, dacă acesta*

prevede o asemenea posibilitate; termenul de exercitare a căii de atac și organul la care se depune plângerea”.

14. În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, în ceea ce privește raportul cetățenilor cu agenții constatați ai contravențiilor, atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin hotărârile din 23 octombrie 1995, 2 septembrie 1998, 16 noiembrie 2004, 18 iulie 2006 și 27 septembrie 2011, pronunțate în cauzele *Gradinger împotriva Austriei*, paragraful 42, *Kadubec împotriva Slovaciei*, paragraful 57, *Lauko împotriva Slovaciei*, paragraful 64, *Canady împotriva Slovaciei*, paragraful 31, *Stefanec împotriva Republicii Cehe*, paragraful 26, *Menarini Diagnostics — S.R.L. împotriva Italiei*, paragraful 58, au reținut că încredințarea către autoritățile administrative a sarcinii de a constata și de a sancționa contravențiile nu este incompatibilă cu Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și trebuie subliniat că este obligatoriu ca partea sancționată să poată sesiza un tribunal pentru a se pronunța asupra deciziei care a fost luată împotriva sa, tribunal care să ofere garanțiile prevăzute de art. 6 din Convenție.

16. Or, o asemenea obligație este respectată prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001, care cuprinde capitolul IV: *Căile de atac*. Astfel, potrivit art. 31, împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii se poate face plângere în termen de 15 zile de la data înmânării sau comunicării acestuia. Controlul aplicării și executării sancțiunilor contravenționale principale și complementare este de competența exclusivă a instanței prevăzute de lege [art. 32 alin. (2)].

17. Astfel, procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției se bucură de prezumția de legalitate, însă, atunci când este formulată o plângere împotriva acestuia, este contestată chiar prezumția de care se bucură (spre exemplu, Decizia nr. 353 din 24 aprilie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 391 din 12 iunie 2012, Decizia nr. 844 din 23 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 649 din 12 septembrie 2011, sau Decizia nr. 1.096 din 8 septembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 695 din 15 octombrie 2009).

18. În virtutea prevederilor art. 31 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, contravenientului i se asigură, fără nicio îngrădire, dreptul de a se adresa justiției, acesta putând formula o plângere împotriva procesului-verbal de constatare și

sancționare a contravenției, ocazie cu care poate solicita anularea acestuia. În acest caz, instanța de judecată competentă va administra probele prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, având în vedere că art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 prevede faptul că instanța competentă să soluționeze plângerea, după ce verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, dacă aceștia s-au prezentat, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii stabilite, precum și asupra măsurii confiscării.

19. Astfel, cel care a formulat plângerea nu trebuie să își demonstreze propria nevinovăție, revenind instanței de judecată obligația de a administra tot probatoriul necesar stabilirii și aflării adevărului. Instanțele de judecată nu pot face aplicarea strictă a regulii *onus probandi incumbit actori*, ci, din contră, chiar ele trebuie să manifeste un rol activ pentru aflarea adevărului din moment ce contravenția intră sub incidența art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Prin urmare, nu se poate susține răsturnarea sarcinii probei (Decizia nr. 831 din 13 decembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 405 din 23 mai 2019, paragraful 19). De asemenea, din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

20. Față de această împrejurare, se constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 stabilesc reguli de procedură clare, precise și de natură să ofere suficiente garanții cu privire la verificarea legalității și a temeiniciei procesului-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții de către instanța de judecată, astfel încât să protejeze dreptul la un proces echitabil al contravenientului ca o componentă a accesului liber la justiție, nefiind astfel încălcate prevederile constituționale privind accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil sau egalitatea de arme.

21. Prin urmare, având în vedere cele prezentate, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, în raport cu prevederile constituționale invocate în susținerea acesteia, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

22. Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dan Victor Banu în Dosarul nr. 4.557/299/2017 al Judecătoriei Buftea — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 16 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Buftea — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ionița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 426

din 23 iunie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) și alin. (5) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Marieta Safta	— prim-magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) și alin. (5) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Enel Energie — S.A. în Dosarul nr. 5.755/254/2018 al Judecătoriei Mangalia, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 580D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire și la jurisprudența Curții Constituționale în materie, sens în care invocă Decizia nr. 706 din 5 noiembrie 2019 și Decizia nr. 747 din 21 noiembrie 2019.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 februarie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 5.755/254/2018, **Judecătoria Mangalia a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) și alin. (5) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de petenta Enel Energie — S.A. în dosarul menționat, având ca obiect plângerea prin care s-a solicitat judecătorului de cameră preliminară pronunțarea unei hotărâri prin care să dispună desființarea dispozițiilor din ordonanța dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Mangalia cu privire la cheltuielile judiciare stabilite de procuror în sarcina petentei, desființarea ordonanței dată de prim-procurorul Parchetului de pe lângă Judecătoria Mangalia și exonerarea petentei de la plata cheltuielilor judiciare către stat.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că scutirea de taxă pentru exercitarea dreptului de petiționare constituie o regulă constituțională care asigură acestui drept posibilitatea realizării sale depline. Or, prin prevederile contestate, efectele dreptului nu se produc deplin în condițiile în care prin ordonanțele de clasare emise de organele de cercetare penală se stabilesc cheltuieli judiciare în sarcina persoanei vătămate care urmează să se împace cu suspectul/făptuitorul. Mai mult, cheltuielilor inițiale li se adaugă cheltuieli suplimentare atunci când sunt formulate plângeri împotriva măsurilor autorităților prin care partea care a suferit

prejudiciul a fost obligată la plata cheltuielilor judiciare avansate de stat cu soluționarea plângerii, astfel că, din acest punct de vedere, se ajunge la situația aplicabilității principiului *non reformatio in pejus* când părții vătămate i se creează o situație nefavorabilă în propria cale de atac, aspect ce contravine dispozițiilor art. 418 din Codul de procedură penală în vigoare. Se arată că în speță autoarei excepției i s-a pus în sarcină obligația de achitare a cheltuielilor judiciare ca rezultat al împăcării părților, fără a avea posibilitatea reformării soluției cu privire la obligarea la plata acestora ori a diminuării cuantumului, plângerile pe care le-a formulat împotriva ordonanțelor procurorului cu privire la măsurile de clasare a cauzei fiind respinse definitiv ca neîntemeiate.

6. Se mai arată că normele criticate sunt neconstituționale deoarece nu conțin vreo referire la existența sau inexistența unei culpe procesuale a persoanei vătămate, astfel încât obligarea acestora la plata cheltuielilor judiciare se realizează automat, fără legătură cu culpa procesuală. Mai mult decât atât, nu există niciun fel de criterii privind determinarea cuantumului cheltuielilor judiciare stabilite în sarcina părții vătămate, cuantumul acestora fiind în primă fază la latitudinea prim-procurorului care, de regulă, stabilește după propriile criterii subiective ca acestea să fie suportate de persoana vătămată în același quantum cu cele stabilite în sarcina făptuitorului, poziționând astfel partea vătămată la același nivel de vinovăție cu făptuitorul, aspect ce contravine legalității sancțiunilor de drept penal. Lipsa criteriilor din Codul de procedură penală cu privire la individualizarea cheltuielilor judiciare constituie suficiente premise pentru favorizarea apariției arbitrariului în stabilirea acestora, astfel că, și sub acest aspect, dispozițiile criticate sunt neconstituționale. În opinia autoarei excepției, procesul nu poate fi echitabil în condițiile în care făptuitorul, pe lângă beneficiul imediat generat de clasarea cauzei penale, nu suportă integral cheltuielile judiciare.

7. **Judecătoria Mangalia** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, „pentru aceleași argumente expuse de Curte în considerentele Deciziei nr. 758/2017”.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctul lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) și alin. (5) din Codul de procedură penală cu denumirea marginală *Plata cheltuielilor avansate de stat în celelalte cazuri, care au următorul conținut:*

„(1) *Cheltuielile judiciare avansate de stat sunt suportate după cum urmează: (...) 2. în caz de încetare a procesului penal, de către: [...] d) inculpatul și persoana vătămată, în caz de împăcare. (...)*

(5) *Dispozițiile alin. (1) pct. 1 și 2 și ale alin. (2)—(4) se aplică în mod corespunzător în cazul dispunerii în cursul urmăririi penale a unei soluții de clasare și în situația respingerii unei plângeri formulate împotriva actelor și măsurilor dispuse de organele de urmărire penală.”*

12. Dispozițiile constituționale pretins încălcate sunt cuprinse în art. 51 alin. (3) referitor la scutirea de taxă a exercitării dreptului de petiționare și art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*. Se invocă, de asemenea, dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului Curții Constituționale din perspectiva unor critici similare și în raport cu aceleași dispoziții constituționale și convenționale invocate și în prezenta cauză. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 758 din 23 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 19 aprilie 2018 sau prin Decizia nr. 706 din 5 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 13 martie 2020 Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală. De asemenea, prin Decizia nr. 747 din 21 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 11 februarie 2020, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 275 alin. (2) și alin. (5) din Codul de procedură penală.

14. Curtea observă în acest sens că prin Decizia nr. 758 din 23 noiembrie 2017, precitată (reținută ca precedent de referință și în deciziile mai recente mai sus menționate), Curtea a reținut că, în procesul penal, obligația suportării cheltuielilor judiciare are caracter complex, teoria culpei procesuale uzitată în procesul civil fiind completată cu cea derivând din accesorialitatea cheltuielilor judiciare față de răspunderea penală sau, după caz, răspunderea civilă constatată. Obligația inculpatului aflat în culpă infracțională de a suporta cheltuielile judiciare este principală și integrală, întrucât săvârșirea unei infracțiuni atrage inevitabil desfășurarea urmăririi penale și a judecării în primă instanță, incluzând și eventualele cheltuieli determinate de către persoana vătămată sau partea civilă. Culpă infracțională nu exclude culpa procesuală, în situațiile în care cheltuielile au fost provocate de o cerere accesorie fondului procesului, respinsă ca neîntemeiată. Celelalte părți și persoana vătămată au o obligație subsidiară și limitată de a suporta cheltuielile judiciare, în principiu, culpa lor fiind una procesuală. Obligația este subsidiară — întrucât intervine numai când cheltuielile respective nu este suportată de inculpat — și limitată numai la cheltuielile provocate din culpa procesuală a părții/persoanei vătămate. Această soluție este valabilă în cazul în care părțile și persoana vătămată nu se înțeleg și nu deturneză procesul penal de la scopul său. Însă, în cazul în care părțile și persoana vătămată se înțeleg cu privire la pretențiile civile în una dintre formele puse la dispoziție de lege, această înțelegere se răsfrânge și asupra modului de suportare a cheltuielilor judiciare, conform principiului *accessorium sequitur*

principale. Astfel, cheltuielile judiciare vor fi suportate de către persoana vătămată, în caz de retragere a plângerii prealabile sau în cazul în care plângerea prealabilă a fost tardiv introdusă [art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. b)]; partea prevăzută în acordul de mediere, în cazul în care a intervenit medierea penală [art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. c)]; inculpatul și persoana vătămată, în caz de împăcare [art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d)].

15. De asemenea, Curtea a observat că procesul penal este guvernat, de regulă, de principiul oficialității, iar, în cazul infracțiunilor având ca obiect valori sociale de o importanță mai redusă, de cel al disponibilității. În ceea ce privește infracțiunile guvernate de principiul oficialității, legiuitorul, în funcție de valoarea socială ocrotită de legea penală, precum și de modalitatea de săvârșire a faptei, a instituit posibilități de stingere a acțiunii penale și civile prin voința părților, și anume în cazul infracțiunii de furt [art. 231 alin. (2) din Codul penal], de violență în familie [art. 199 alin. (2) din Codul penal], de însușire a bunului găsit sau ajuns din eroare la făptuitor [art. 243 alin. (3) din Codul penal], de înșelăciune [art. 244 alin. (3) din Codul penal], de înșelăciune privind asigurările [art. 245 alin. (3) din Codul penal] și de nerespectare a hotărârilor judecătorești [art. 287 alin. (3) din Codul penal]. Curtea a reținut că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia persoana vătămată/partea civilă nu are nicio culpă procesuală, pe motiv că procesul a fost guvernat de principiul oficialității și că aceasta nu ar trebui, în caz de împăcare, să fie obligată alături de inculpat la plata cheltuielilor judiciare. Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul de procedură penală au o aplicabilitate subsidiară prevederilor art. 81 alin. (2) din același cod, potrivit cărora „*Persoana care a suferit o vătămare fizică, materială sau morală printr-o faptă penală pentru care acțiunea penală se pune în mișcare din oficiu și care nu dorește să participe la procesul penal trebuie să înștiințeze despre aceasta organul judiciar, care, dacă apreciază necesar, o va putea audia în calitate de martor*”. Prin urmare, persoana vătămată, neînțelegând să se prevaleze de aceste prevederi, a consimțit prin conduita sa procesuală la continuarea din oficiu a acțiunii penale în scopul alăturării la aceasta a acțiunii sale civile. Acest fapt are semnificația unei asumări a anumitor cheltuieli judiciare avansate de către stat, pentru că o persoană vătămată poate deveni parte civilă numai dacă, prin propria sa voință, până la începerea cercetării judecătorești, a exercitat acțiunea civilă în procesul penal, în condițiile art. 19, 20 și 84 din Codul de procedură penală. De altfel, Curtea a reținut că și conduita persoanei vătămate generează cheltuieli din partea statului și, de vreme ce împăcarea se face, potrivit prevederilor art. 159 alin. (3) din Codul penal, până la citirea actului de sesizare, cheltuielile generate până la momentul la care intervine împăcarea trebuie suportate de către cei care prin conduita lor au dat o anumită amploare și întindere în timp procesului penal. Așadar, depunerea declarației de împăcare într-o fază avansată a procedurii judiciare duce la o anumită întindere în timp a procesului penal, statul fiind cel care avansează cheltuielile până la momentul respectiv. Aceste cheltuieli puteau fi însă limitate dacă împăcarea ar fi intervenit la un moment cât mai apropiat de cel al începerii urmăririi penale.

16. Prin aceeași decizie citată anterior, Curtea a mai constatat că persoana vătămată, achiesând la împăcare, prin voința sa, a împiedicat statul să finalizeze acțiunea penală pornită din oficiu, autorul infracțiunii neputând fi tras la răspundere penală și nici obligat la plata integrală a cheltuielilor judiciare avansate de către stat. Totodată, nu trebuie ignorat nici faptul că într-un proces penal sunt prezente două categorii de interese, și anume cel al statului obligat să apere valorile sociale ocrotite de legea penală și interesele părților/persoanelor

implicate. În caz de împăcare, interesele acestora din urmă sunt concurente, și anume interesul inculpatului de a nu fi tras la răspundere penală, pe de o parte, și cel al persoanei vătămate de a-și recupera mai repede prejudiciul cauzat, pe de altă parte, astfel că este normal ca inculpatul și persoana vătămată să suporte cheltuielile judiciare avansate de către stat.

17. Totodată, Curtea a reținut că dispozițiile de lege criticate reprezintă norme de procedură a căror reglementare este de competența exclusivă a legiuitorului, care poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, conform prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție. Or, soluția legislativă potrivit căreia, în caz de împăcare, cheltuielile judiciare vor fi suportate de către inculpat și persoana vătămată este justificată și de împrejurarea că împăcarea lasă o incertitudine în ceea ce privește atât culpa procesuală a ambelor părți, cât și culpa infracțională a inculpatului. De aceea, instanța de judecată, fiind în prezența unor incertitudini, nu poate obliga inculpatul la plata tuturor cheltuielilor judiciare, deoarece o parte dintre acestea au fost făcute din culpa procesuală a persoanei vătămate cu care s-a împăcat.

18. În fine, Curtea a observat că împăcarea constituie o cauză de înlăturare a răspunderii penale, fiind o convenție intervenită între părți/persoana vătămată, prin care ele se înțeleg să nu mai continue procesul penal, urmarea fiind stingerea efectelor de fond ale acestuia. Potrivit legii civile, la care dispozițiile art. 193 din Codul de procedură penală din 1968 și cele ale art. 276 alin. (6) din actualul Cod de procedură penală fac trimitere, această înțelegere poate purta și asupra plății cheltuielilor judiciare. Prin urmare, chiar dacă, odată cu declarația de împăcare, persoana vătămată a pretins cheltuieli judiciare, acestea nu-i pot fi acordate, atâta vreme cât inculpatul nu a consimțit la plata lor. Nu se poate susține că obligarea inculpatului la plata cheltuielilor judiciare către persoana vătămată ar rezulta implicit din împăcarea intervenită, deoarece această înțelegere de stingere a procesului penal precedă și împiedică elucidarea problemei dacă inculpatul este sau nu vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate și, ca atare, nu există temeiuri pentru ca, în sarcina lui, să se stabilească vreo obligație referitoare la plata cheltuielilor judiciare făcute de persoana vătămată.

19. Totodată, Curtea a reținut că nicio normă constituțională nu impune gratuitatea actului de justiție. Faptul că, în caz de

împăcare, în procesul penal, cheltuielile judiciare avansate de către stat sunt suportate de către inculpat și persoana vătămată nu împiedică persoanele interesate să se adreseze justiției și să se prevaleze, fără nicio îngrădire, de toate garanțiile care caracterizează dreptul la un proces echitabil, drept consacrat de prevederile constituționale ale art. 21.

20. Cât privește critica potrivit căreia dispozițiile legale ce formează obiectul excepției afectează prevederile constituționale ale art. 51 alin. (3), potrivit căreia „*exercitarea dreptului de petiționare este scutită de taxă*”, Curtea a reținut, prin Decizia nr. 747 din 21 noiembrie 2019, precitată, paragraful 18, că temeiul constituțional invocat nu este incident în cauză, respectiv în materie procesual penală (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 834 din 22 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 536 din 30 iulie 2010). Dispozițiile constituționale prevăzute de art. 51 alin. (3) se referă la dreptul la petiționare, care este diferit de dreptul de a introduce acțiuni la instanțele judecătorești. Sub acest aspect, Curtea a statuat în jurisprudența sa în materie că sesizarea instanțelor judecătorești pentru valorificarea unui drept sau pentru realizarea unui interes care se poate obține numai pe calea justiției nu reprezintă un aspect al dreptului de petiționare. Dreptul de petiționare se referă la cererile, reclamațiile, sesizările și propunerile în legătură cu rezolvarea unor probleme personale sau de grup ce nu presupun calea justiției și la care autoritățile publice au obligația de a răspunde în termenele și în condițiile stabilite potrivit legii, în timp ce cererile de chemare în judecată se soluționează după reguli specifice activității de judecată (a se vedea Decizia nr. 453 din 20 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 943 din 21 octombrie 2005). Or, plângerile împotriva ordonanțelor procurorului de netrimitere în judecată se rezolvă după reguli specifice activității de judecată, în cadrul procesului penal (a se vedea Decizia nr. 293 din 9 iunie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 630 din 19 iulie 2005).

21. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate pronunțată de Curte, precum și considerentele care au fundamentat această soluție, își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Enel Energie — S.A. în Dosarul nr. 5.755/254/2018 al Judecătoriei Mangalia, și constată că dispozițiile art. 275 alin. (1) pct. 2 lit. d) și alin. (5) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Mangalia și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 iunie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Prim-magistrat-asistent,
Marieta Safta

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de produse și acordarea acestora, cu titlu gratuit, Ministerului Apărării Naționale — Spitalul Clinic Militar de Urgență „Dr. Victor Popescu” Timișoara**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă scoaterea din rezervele de stat a unor cantități de produse prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în valoare de 475.987 lei, inclusiv TVA, și acordarea acestora, cu titlu gratuit, Ministerului Apărării Naționale — Spitalul Clinic Militar de Urgență „Dr. Victor Popescu” Timișoara, în vederea operaționalizării Sistemului modular de izolare și tratament pentru implementarea unor măsuri de prevenire și limitare a contaminării, respectiv a răspândirii coronavirusului SARS-CoV-2.

Art. 2. — (1) Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale scade din gestiune, la prețul de înregistrare, prin debitarea contului 689 01 00 „Cheltuieli privind rezerva de stat”, cantitățile de produse prevăzute în anexă, aprobate a fi scoase din rezervele de stat, potrivit prezentei hotărâri, pe baza avizelor de însoțire a mărfii, a proceselor-verbale de predare-preluare.

(2) Construcțiile ușoare din elemente modulate preluate potrivit prezentei hotărâri rămân în administrarea Ministerului

Apărării Naționale — Spitalul Clinic Militar de Urgență „Dr. Victor Popescu” Timișoara, care va asigura gestionarea și conservarea acestora.

Art. 3. — (1) Transportul produselor prevăzute la art. 1 se realizează cu mijloace de transport ale Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale până la locul de destinație indicat de Ministerul Apărării Naționale — Spitalul Clinic Militar de Urgență „Dr. Victor Popescu” Timișoara.

(2) Cheltuielile pentru intervenția operativă cu mijloacele de transport până la destinația prevăzută la alin. (1) se asigură din veniturile proprii ale Activității pentru intervenții operative și reîntregirea stocurilor diminuate, înființată pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, conform art. 1 alin. (2) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 598/2014 privind înființarea pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și pe lângă fiecare unitate teritorială a unor activități finanțate integral din venituri proprii, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase
Ministrul apărării naționale,
Nicolae-Ionel Ciucă

Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale,
Gheorghe Alecsei
Ministrul finanțelor publice,
Vasile-Florin Cițu

București, 31 iulie 2020.
Nr. 606.

ANEXĂ

LISTA**produselor scoase din rezervele de stat și acordate, cu titlu gratuit, Ministerului Apărării Naționale — Spitalul Clinic Militar de Urgență „Dr. Victor Popescu” Timișoara**

Nr. crt.	Produs	UM	Cantitate	Valoare cu TVA — lei —
1.	Construcții ușoare din elemente modulate*	buc.	18	345.297
2.	Paturi	buc.	120	37.130
3.	Pături	buc.	120	10.000
4.	Saltele de pat	buc.	120	22.140
5.	Cearșafuri de pat	buc.	960	57.120
6.	Fețe de pernă	buc.	480	4.300
TOTAL:				475.987

* Preluarea construcțiilor ușoare din elemente modulate prevăzute la pct. 1 se face pe bază de proces-verbal de predare-primire, cu constatarea stării constructiv-funcționale.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR

ORDIN

pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 411/2016 privind publicarea acceptării amendamentelor la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.380(94) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 noiembrie 2014

Având în vedere Referatul Direcției transport naval nr. 24.381/970 din 24.06.2020 pentru modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 411/2016 privind publicarea acceptării amendamentelor la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.380(94) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 noiembrie 2014,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor,

ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului transporturilor nr. 411/2016 privind publicarea acceptării amendamentelor la Convenția internațională din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, adoptate de Organizația Maritimă Internațională prin Rezoluția MSC.380(94) a Comitetului de siguranță maritimă din 21 noiembrie 2014, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 1 iunie 2016, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — Pentru verificarea masei brute, conform anexei nr. 1, expeditorul trebuie să se asigure că măsurătorile au fost efectuate utilizând echipament calibrat certificat și au fost respectate toate normele și standardele aplicabile la nivel național cerute de autoritățile competente în domeniu.”

2. După articolul 2 se introduc șase noi articole, articolele 21—26, cu următorul cuprins:

„Art. 21. — Prevederile prezentului ordin se aplică numai containerelor care urmează a fi încărcate cu mărfuri, ambalaje, paleți, material de fixare și fardaj și orice alt material de amarare pe teritoriul României.

Art. 22. — (1) Pentru mărfurile în vrac se va folosi numai metoda prevăzută la paragraful 4.1 din pct. 2 al Rezoluției MSC.380(94).

(2) Modul de determinare a masei brute verificate prin metoda prevăzută la paragraful 4.2 din pct. 2 al anexei la Rezoluția MSC.380(94) este prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 23. — Utilizarea acestor metode se face numai sub aspectul asigurării siguranței navigației conform cerințelor SOLAS 1974, expeditorul neputând să se prevaleze de acestea față de alte cerințe legale ale autorităților române privind declararea mărfurilor, greutății acestora și alte cerințe conexe acestora.

Art. 24. — La solicitarea Autorității Navale Române, expeditorul are obligația de a pune la dispoziție documentele justificative privind utilizarea metodelor de determinare a masei brute verificate a containerului încărcat.

Art. 25. — În cazul unui litigiu, expeditorul va trebui să pună la dispoziția celor interesați documentele care să confirme modul de determinare a masei brute verificate a containerului încărcat și respectarea cerințelor prezentului ordin.

Art. 26. — Nerespectarea prevederilor prezentului ordin constituie contravenție dacă nerespectarea nu a fost săvârșită în astfel de condiții încât să fie considerată potrivit legii penale infracțiune și se sancționează în conformitate cu prevederile Hotărârii Guvernului nr. 876/2007 pentru stabilirea și sancționarea contravențiilor la regimul transporturilor navale, cu modificările și completările ulterioare.”

3. După anexă, care devine anexa nr. 1, se introduce o nouă anexă, anexa nr. 2, având cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Autoritatea Navală Română va duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Lucian Nicolae Bode

MODUL DE DETERMINARE**a masei brute verificate prin metoda prevăzută la paragraful 4.2 din pct. 2 al anexei la Rezoluția MSC.380(94)**

1. În sensul prezentului ordin:

a) prin *masa brută* se înțelege tara unui container însumată cu masele tuturor pachetelor și articolelor de marfă, incluzând paleții, fardajul și orice alte materiale pentru ambalare și amarare încărcate în container;

b) prin *masa brută verificată* se înțelege masa brută totală a unui container încărcat obținută prin aplicarea uneia dintre metodele descrise la paragrafele 4.1 și 4.2 din pct. 2 al anexei la Rezoluția MSC.380(94);

c) prin *metodă certificată*, utilizată de producător, de determinare a masei unor mărfuri ce urmează a fi încărcate într-un container sau a masei ambalajelor, fardajelor, materialelor de fixare sau a oricărui alt material de amarare, se înțelege procedura utilizată de producătorul acestor bunuri pentru o astfel de operațiune, ce face parte dintr-un sistem de management al calității acestuia, certificat în conformitate cu standardele internaționale aplicabile în materie de calitate. Această procedură asigură faptul că masa a fost verificată utilizând mijloacele prevăzute la art. 2 din prezentul ordin.

2. Pentru determinarea masei brute verificate a containerului în conformitate cu paragraful 4.2 din pct. 2 al anexei la Rezoluția MSC.380(94), expeditorul va urma următoarea procedură.

Etapa 1: expeditorul va obține masa fiecărei mărfi conținută în container fie cu ajutorul unui instrument de cântărire corespunzător, fie obținând-o de la producător în baza unei metode certificate a acestuia.

Etapa 2: expeditorul obține masele ambalajelor mărfurilor, paleților, materialului de fixare, fardajului și ale oricărui alt material de amarare care urmează a fi încărcat în container, fie cu ajutorul unui instrument de cântărire corespunzător, fie obținându-le de la producător în baza unei metode certificate a acestuia.

Etapa 3: expeditorul utilizează tara containerului indicată pe acesta.

Etapa 4: expeditorul adună toate masele obținute în etapele 1—3.

Masa brută verificată a containerului obținută prin această metodă este rezultatul adunării descrise în etapa 4.

3. Dacă un container este încărcat de mai multe părți sau dacă conține mărfuri furnizate de mai multe părți, expeditorul este responsabil pentru obținerea și atestarea cu documente a masei brute verificate a containerului încărcat.

4. Pachetele sigilate original, individual, pe suprafața cărora sunt înscrise clar și de o manieră permanentă masa exactă a pachetelor și articolelor de marfă (inclusiv aceea a oricărui alt material, cum ar fi materialul pentru ambalare și agenții refrigeranți din interiorul pachetelor), nu este nevoie să fie cântărite din nou atunci când sunt încărcate în container.

5. Documentele care atestă metoda utilizată de determinare a greutateii containerului vor fi păstrate de expeditor un an de la data încărcării containerului.

6. Orice discrepanță dintre masa brută a unui container încărcat declarată înaintea verificării masei sale brute și masa brută verificată a lui va trebui să fie rezolvată prin folosirea masei brute verificate.

7. Orice discrepanță dintre o masă brută verificată a unui container încărcat obținută înaintea livrării containerului la instalația terminalului portuar și o masă brută verificată a aceluși container obținută prin cântărirea containerului de către instalația portuară va trebui rezolvată prin folosirea acestei din urmă mase brute verificate obținute de către instalația terminalului portuar.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR, INFRASTRUCTURII ȘI COMUNICAȚIILOR

ORDIN

privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 917/2013 pentru publicarea acceptării Rezoluției A.761(18) — Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutelor de salvare gonflabile, adoptată la 4 noiembrie 1993, precum și a Rezoluției MSC.55(66) — Adoptarea amendamentelor la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutelor de salvare gonflabile [Rezoluția A.761(18)], adoptată la 30 mai 1996 de către Comitetul de siguranță maritimă al Organizației Maritime Internaționale, și stabilirea unor măsuri de aplicare a acestora

Având în vedere Referatul Direcției transport naval nr. 25.867/1.031 din 3.07.2020 privind modificarea și completarea Ordinului ministrului transporturilor nr. 917/2013 pentru publicarea acceptării Rezoluției A.761(18) — Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutelor de salvare gonflabile, adoptată la 4 noiembrie 1993, precum și a Rezoluției MSC.55(66) — Adoptarea amendamentelor la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutelor de salvare gonflabile [Rezoluția A.761(18)], adoptată la 30 mai 1996 de către Comitetul de siguranță maritimă al Organizației Maritime Internaționale, și stabilirea unor măsuri de aplicare a acestora,

ținând seama de prevederile regulii 20 paragraful 8.1 din capitolul III al Convenției internaționale din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare (SOLAS 1974), așa cum a fost amendată, la care România a aderat prin Decretul Consiliului de Stat nr. 80/1979,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 42/1997 privind transportul maritim și pe căile navigabile interioare, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor, Infrastructurii și Comunicațiilor,

ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului transporturilor nr. 917/2013 pentru publicarea acceptării Rezoluției A.761(18) — Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile, adoptată la 4 noiembrie 1993, precum și a Rezoluției MSC.55(66) — Adoptarea amendamentelor la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile [Rezoluția A.761(18)], adoptată la 30 mai 1996 de către Comitetul de siguranță maritimă al Organizației Maritime Internaționale, și stabilirea unor măsuri de aplicare a acestora, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 432 din 16 iulie 2013, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **Titlul ordinului se modifică și va avea următorul cuprins:**

„ORDIN

**pentru publicarea acceptării Rezoluției A.761(18) —
Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare
a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile,
adoptată la 4 noiembrie 1993, precum și
a unor amendamente ulterioare la aceasta,
și stabilirea unor măsuri de aplicare a acesteia”**

2. **După articolul 2 se introduce un nou articol, articolul 21, cu următorul cuprins:**

„Art. 21. — Se publică Rezoluția MSC.388(94) — Amendament la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile [Rezoluția A.761(18)], adoptată la 18 noiembrie 2014 de către Comitetul de siguranță maritimă al Organizației Maritime Internaționale, prevăzută în anexa nr. 21.”

3. **La articolul 3, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(3) În perioada de valabilitate a certificatului, ANR va efectua, pe lângă inspecțiile prevăzute în anexele nr. 1—21, și

o inspecție intermediară a stației autorizate, la jumătatea perioadei de valabilitate a certificatului.”

4. **La articolul 3, alineatul (5) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„(5) Forma și conținutul certificatului prevăzut la alin. (1) corespund modelului prevăzut în anexa nr. 3.”

5. **Articolul 5 se modifică și va avea următorul cuprins:**

„Art. 5. — Anexele nr. 1, 2, 21 și 3 fac parte integrantă din prezentul ordin.”

6. **După anexa nr. 2 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 21, având cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.**

7. **La anexa nr. 3, textul în limba română și limba engleză se modifică după cum urmează:**

„Emis în temeiul prevederilor regulii 20 paragraful 8.1 din capitolul III al Convenției internaționale din 1974 pentru ocrotirea vieții omenești pe mare, așa cum a fost amendată, și în conformitate cu Rezoluția A.761(18) «Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile», așa cum a fost amendată, implementată prin Ordinul ministrului transporturilor nr. 917/2013

Issued under Regulation III/20(8.1) of the International Convention for the Safety of Life at Sea, 1974, as amended, and in accordance with Resolution A.761(18) «Recommendation on conditions for the approval of servicing stations for inflatable liferafts», as amended, implemented by the Order of minister of transports No. 917/2013, as amended”.

Art. II. — Certificatele pentru autorizarea stației de întreținere a plutei de salvare gonflabile emise de Autoritatea Navală Română anterior intrării în vigoare a prezentului ordin își păstrează valabilitatea până la data expirării acestora.

Art. III. — Autoritatea Navală Română și stațiile de întreținere a plutei de salvare gonflabile vor duce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. IV. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul transporturilor, infrastructurii și comunicațiilor,

Lucian Nicolae Bode

ANEXĂ(Anexa nr. 21 la Ordinul ministrului transporturilor nr. 917/2013)

REZOLUȚIA MSC.388(94)
(adoptată la 18 noiembrie 2014)

**Amendament la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare
a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile [Rezoluția A.761(18)]**

Comitetul de siguranță maritimă,
amintind articolul 28(b) al Convenției privind crearea Organizației Maritime Internaționale referitor la funcțiile Comitetului,

amintind de asemenea că Adunarea, când a adoptat Rezoluția A.761(18) Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile, a autorizat Comitetul să păstreze această rezoluție în curs de revizuire și să adopte, atunci când este cazul, amendamente la aceasta,

luând în considerare, la cea de-a nouăzeci și patra sesiune a sa, recomandarea făcută de către Subcomitetul pentru instalațiile și echipamentul navei la prima sa sesiune, privind revizuirea Recomandării,

1 adoptă amendamentul la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile [anexa la Rezoluția A.761(18)] prevăzut în anexa la prezenta rezoluție;

2 invită guvernele să inspecteze stațiile de întreținere a plutei de salvare gonflabile aflate sub autoritatea lor în conformitate cu Recomandarea așa cum a fost amendată prin prezenta rezoluție.

ANEXĂla Rezoluția MSC.388(94)

**Amendament la Recomandarea cu privire la condițiile de autorizare
a stațiilor de întreținere a plutei de salvare gonflabile [Rezoluția A.761(18)]**

Se înlocuiește textul alineatului 5.11 existent cu următorul text:

„11 trebuie să se verifice dacă toate elementele de echipament se află într-o stare tehnică bună și că elementele datate sunt înlocuite în momentul reviziei în cazul în care data expirării este anterioară următoarei date de revizie a plutei de salvare”.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

MONITORUL
OFICIAL

5 948493 248644